

נולדתי בנאפסי יבלונקוב, שלזיה ב - 31.8.1919 ואת הילדות עברתי שם. בגיל 6 נכנסתי לבית ספר צ'כי ולמדתי שם עד גיל 11, ואז משפחתי עברה לסלובקיה. אבי עבד בחברה גרמנית שעסקה בתעשיית עצים.

אבי רצה שאלך לבית ספר טוב ולכן גרתי אצל משפחה בז'לינה והלכתי שם לגימנסיה. בבית ספר זה למדתי שמונה שנים. בשנת 1938, אחרי בחינות הבגרות, רציתי ללמוד כימיה באוניברסיטה בפראג, אבל הגרמנים כבשו באותה שנה את צ'כוסלובקיה.

הסלובקים שיתפו פעולה עם הגרמנים וב- 1942 החלו טרנספורטים לאושוויץ. התחמקתי וניצלתי בנס. חייתי בברטיסלאבה עם ניירות מזויפים, אצל חברה לא יהודייה שסיכנה את עצמה מאד בשבילי, עד 5.5.1945. הוריי נשלחו לאושוויץ ביום כיפור בשנת 1944 ושם מצאו את מותם. אחי מאיר-מרצי, שהיה בן 16 בתקופת המלחמה פעל במסגרת מכבי הצעיר והצליח להציל יהודים בכך שהשיג תעודות של נוצרים. החלוש שלו היה להגיע לארץ והגשים חלומו ב- 1949. תחילה הגיע לקיבוץ ניר עם ואחר כך לקיבוץ אבוקה. כשהתפרק קיבוץ זה עברו מרצי וחבריו לקיבוץ חמדיה, ושם נפטר בגיל צעיר ב- 1954.

בגיל 15 הכרתי סטודנט בשם לדיסלב שיימן שלמד משפטים בפראג. ב- 1939 הוא עבר תלאות רבות וכעבור שלושה חודשים הגיע לחיפה. מחיפה עבר לכפר מכבי ומשם למושב מולדתי. הוא גויס לבריגדה הצ'כית שפעלה במסגרות בנות הברית במלחמת העולם השנייה והשתתף בקרבות באירופה עד שחרורו ב- 1945, עם תום המלחמה. הוריו, אחותו ומשפחתה נשלחו למיידנק ושם מצאו את מותם.

אחרי המלחמה מצא אותי לדיסלב - לאצי בנס בברטיסלאבה. כשהשתחרר מהצבא התחתנו בקלטובי ביולי 1945. בעלי שהיה משפטן עבד בפראג, שם חיינו עד 1949, עד כניסת הרוסים לצ'כיה. ב- 1949 עלינו לארץ בעקבות מינויו למשרה ייצוגית על ידי החברה הצ'כית שבה עבד. הצלחנו לצאת מפראג ברגע האחרון לפני השתלטות השלטון הרוסי על צ'כיה, וזה היה מזלנו הטוב. בכל שנות עבודתו עבד בעלי כמנהל בבנק הלוואה וחסכון ובתפקידים בכירים בבנק לאומי. אני עבדתי הרבה שנים בחברת ביטוח "ציון".

גרנו בקרית ים עד 1964 ולאחר מכן עברנו לחיפה לרח' תל-מאנה. בשנת 1996 עברנו לגור ב"פסגת אחוזה".

בעלי נפטר בשנת 2008.